
Sprostowania

Palestra 33/1(373), 168-169

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Wiemy doskonale z praktyki sądowej, iż bardzo często, z przyczyn zupełnie niezależnych od sprawcy, postępowanie przygotowawcze oraz sądowe trwa bardzo długo (np. z uwagi na konieczność przeprowadzenia skomplikowanych opinii, badań psychiatrycznych, z powodu ukrywania się współsprawców lub choroby jednego z nich, prowadzących do zawieszenia postępowania). W konsekwencji człowiek, którego czyn powinien być oceniany przez pryzmat jego rozwoju psychicznego w dacie czynu, po upływie dłuższego czasu sądzony jest tak, jakby dopuścił się przestępstwa dopiero w dacie orzekania, tracąc uprawnienia płynące z art. 51 k.k. oraz art. 91 § 2 pkt 2 k.k. Taka sytuacja różnicowania sprawców, będąca wynikiem szybkości postępowania lub jej braku, nie powinna mieć miejsca.

Drugie zagadnienie, warte chyba odpowiedniego opracowania dla potrzeb nowego kodeksu, wylania się nie tylko na tle obecnie obowiązujących przepisów, ale nabierze istotnej wagi w przypadku zrealizowania zmierzającego do obniżenia dolnego progu kary pozbawienia wolności do jednego miesiąca. W obecnym przepisie art. 9 § 5 k.k. zawarto wymóg odbycia przez skazanego, ubiegającego się o warunkowe przedterminowe zwolnienie, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności. W następstwie utrzymania powyższego wymogu osoby skazane na karę w granicach do 6 miesięcy, a więc zasługujące na łagodniejsze potraktowanie, pozbawione były możliwości skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego zwolnienia, a co za tym idzie — sytuacja ich nie byłaby lepsza niż osób skazanych na karę 1 roku, odpowiadających wymogom art. 91 § 1 k.k. lub skazanych na karę 1 roku i 6 miesięcy, odpowiadających warunkom z art. 91 § 2 k.k. Oczywista niesprawiedliwość pozostawienia granicy 6 miesięcy jako przesłanki uprawniającej do ubiegania się o warunkowe zwolnienie nie wymaga dalszego uzasadnienia, a zatem w przyszłym kodeksie należałoby z niej zrezygnować.

Przesyłając na ręce Pana Mecenas a powyższe uwagi, załączam dla Niego serdeczne pozdrowienia.

Mieczysław Jurkiewicz

SPROSTOWANIE

W artykule E. Szwedka pt. „Wina w ustawie o nieletnich”, opublikowanym w numerze 8—9 „Palestry” z 1988 r., na skutek niedbałego i nie danego do kontroli zestawienia na str. 85 pierwszych jedenastu wierszy od góry, powstał chaotyczny zestaw utrudniający ich właściwe odczytanie. Po prawidłowym ustawieniu wierszy zawarta w nich treść jest następująca:

„placówce opiekuńczo-wychowawczym w zakładzie społecznym służby zdrowia lub w zakładzie pomocy społecznej.

Artykuł 24 § 1 przewiduje obligatoryjne badania przez ośrodek diagnostyczny lub inną placówkę specjalistyczną także wtedy, kiedy wobec nieletniego ma być zastosowany środek leczniczo-wychowawczy (np. z art. 12) albo zakład poprawczy. We wszystkich tych wypadkach, kiedy sąd jest obowiązany przeprowadzić badanie przez ośrodek diagnostyczny, sąd może, ale nie musi („gdym zachodzi potrzeba”), dokonać wspomnianej obserwacji z art. 25 ustawy.

Ustawa o nieletnich przewiduje również możliwość wymie-

SPROSTOWANIE

W artykule E. Szwedka pt. „Wina w ustawie o nieletnich”, opublikowanym w numerze 8—9 „Palestry” z 1988 r., na skutek niedbałego i nie danego do kontroli zestawienia **na str. 85 pierwszych jedenastu wierszy od góry**, powstał chaotyczny zestaw utrudniający ich właściwe odczytanie. Po prawidłowym ustawieniu tych wierszy zawarta w nich **treść jest następująca**:
»placówce opiekuńczo-wychowawczej, w zakładzie społecznym służby zdrowia lub w zakładzie pomocy społecznej.

Artykuł 24 § 1 przewiduje obligatoryjne badanie przez ośrodek diagnostyczny lub inną placówkę specjalistyczną także wtedy, kiedy wobec nieletniego ma być zastosowany środek leczniczo-wychowawczy (np. z art. 12) albo zakład poprawczy. We wszystkich tych wypadkach, kiedy sąd jest obowiązany przeprowadzić badanie przez ośrodek diagnostyczny, sąd może, ale nie musi (»gdy zachodzi potrzeba»), dokonać wspomnianej obserwacji z art. 25 ustawy.

Ustawa o nieletnich przewiduje również możliwość wymie-”